

Apunts biogràfics **Lee Collins (trompeta)**

Heus ací un nom, un home, un músic, que malauradament no és prou conegut en els cercles jazzístics.

Haig de confessar que, de no haver tingut la immensa sort d'haver-lo vist —i sentit— actuar, al Casal del Metge, a Barcelona, el 17 de desembre del 1951, per manca de divulgació, és possible que, jo també, fós un dels que ignoraria qui era en **Lee Collins**.

Va venir a Barcelona amb el grup capitanejat per en Milton "Mezz" Mezzrow (cl.) i el formaven a més d'en "Mezz" el llegendari Zutty Singleton (bat.) Guy Lafitte (st. i cl.) "Mowgli" Jospin (tb) André Persiany (p.) i en **Lee Collins** (tp.).

Quan va venir a Barcelona, ja era un home de 50 anys complerts. De complexió prima, alt —mediria 1,75 m.— donava la impressió de que el seu físic no podria donar per tant. Però certament, del grup, sobressortia el so brillant, metàl·lic i potent de la trompeta del nostre home.

Va néixer a Nova Orleans el 17 d'octubre de 1901.

Començà a actuar als 15 anys com a professional a la "Zulus Parade" (parada del Dimarts-Gras de Quaresma) en companyia d'en Louis Armstrong. Així jove, a Nova Orleans, actua amb orquestres de renom com Jack Carey, Buddie Petit, Lorenzo Tio Jr., i Oscar Celestin, passant finalment com a cap de grup d'un petit conjunt.

A l'any 1924 marxa a Xicago, fent esporàdics retorns a Nova Orleans, fixant definitivament la seva estada allí, a partir del 1930.

Amb el saxo tenor David Jones, (el dels "riverboats" i de l'orquestra d'en Fate Marable, amb Louis Armstrong) forma un petit grup el 1927 i actua durant 3 anys a l'hotel Astoria de Nova Orleans.

Tal com hem indicat el 1930 marxa a Xicago, amb aquest grup —del qual forma part també el clarinetista blanc Sidney Arodin— i actua al cèlebre Royal Garden Café. Més tard, al mateix any, s'incorpora a l'orquestra d'en Luis Russell que són contractats pel Saratoga Club de Nova York. De retorn a Xicago treballa amb Dave Peyton formant al poc temps el seu grup integrat per Arnett Nelson (cl.) Fred Flynn (bat.) i Little Brother Montgomery (p.). Amb aquest quartet, actua durant 10 anys al Victory Club. Més tard, el 1941, al Ship Club.



Va tocar quasi sempre amb grups reduïts de 4 ó 5 músics, i fins l'any 1951 en que va venir a Europa com s'ha esmentat anteriorment, restà a Xicago al barri que s'esten per tot el llarg del North Clark Street. Durant els anys 30 i 40 era normal trobar i poguer escoltar en aquest sector de la ciutat a homes com Jimmie Noone, Johny i Baby Doods, Lonnie Johnson, Cripple Clarence Lofton, Miff Mole, etc. etc. amb quins d'alguns d'ells hi va actuar.

El 1951 fou la primera vinguda a Europa, fent una gira amb el grup d'en "Mezz" Mezzrow per diversos països del vell continent i fins i tot, fent una escapada a Argèlia. Tornà el 1954, havent de retornar a USA doncs ja li va començar la malaltia que no el deixaria fins a la seva mort.

Afortunadament el 1951, varen gravar per la marca Vogue i aquests són dels pocs testimonis discogràfics que ens ha deixat.

L'estil d'en **Lee Collins** fa pensar enormement amb Louis Armstrong dels anys 1927-1929. Va restar fidel a aquests esquemes tal com si hagués escapat, aparentment, a les influències innovadores. Per aixó, escoltar-lo, produeix aquesta agradable sensació del Jazz pur, primari, emotiu, poètic... senzill i a la vegada penetrant.

Moria el dia 3 de juliol del 1960 al seu apartament de Xicago, tal com hem exposat, víctima de llarga malaltia. Tenia 59 anys. Quan Louis Armstrong conegué la notícia del traspàs del seu amic, li va enviar quatre dotzenes de roses vermelles, junt amb una nota que deia "Bye Bye Old Pal" (Adéu, vell amic meu).

Suggerixo que, si teniu possibilitats de poguer-lo escoltar en alguna gravació, no deixeu passar l'oportunitat. Sentireu un gran, un meravellós trompeta.

Pere Crusellas i Solsona